

мѣста. Изплашениятъ баща завелъ момчето си при селския лѣкаръ да изгори ранитѣ, но никой не билъ сигуренъ, че то ще оздравѣе. Случайно въ селото прекарвали ваканцията си нѣколко студенти, които казали, че въ Парижъ живѣе единъ голѣмъ ученъ на име Пастьоръ, който отъ нѣколко години прави опити да лѣкува разни животни отъ бѣсъ, и много отъ тия опити даватъ отлични резултати.

Родителитѣ на охапаното момче чули това и, безъ да се бавятъ, заминали въ Парижъ. Явили се при Пастьора и го помолили да спаси детето, което вече били обrekli на смъртъ.

„Азъ бѣхъ още малко момче — разказва Жозефъ, който сега е 60 годишенъ старецъ — и не си давахъ смѣтка, съ какво ме заплашва ухапването отъ бѣсно куче. Пастьоръ бѣше много развълнуванъ и каза на родителитѣ ми, че не е сигуренъ, дали ще може да ме излѣкува, защото досега той правилъ опити само съ животни, но не и съ хора, че азъ съмъ първиятъ човѣкъ, ухапанъ отъ бѣсно куче, който се явява при него за помощъ. Майка ми заплака и почна да го моли, като казваше: „Може би синъ ми е обреченъ на смъртъ, но вашето лѣкарство, ако не може да му помогне, нѣма и да му повреди“.

Пастьоръ не бѣше лѣкаръ и не можеше самъ да присажда противъ бѣсъ. Той отиде въ другата стая да се съветва съ своитѣ сътрудници-лѣкари: Гранше и Вюлианъ. Съвещаваха се дълго. Пастьоръ излѣзе съ готово решение. Той взе болничния листъ и съ своя ржка написа: „Жозефъ Майстеръ, 9 и половина годишенъ; лѣкуването започна на 6 юлий 1885 г. въ 6 и половина часа вечеръта.“ Въ сжщото време Пастьоръ съ помощта на двамата лѣкари вкара съ особна игла въ кръвта ми ваксина, взета отъ бѣсенъ заекъ. Той бѣше много мекъ съ мене. Постави си и леглото до моето и не се отдѣляше нито минута отъ менъ, като